

get galt, naar man gaar til den fritliggende Havn fremfor naar man fastholder den landfaste.

Med Hensyn til det Punkt i Udvalgets Betænkning, hvor der ikke er Enighed, hvor to ærede Medlemmer have stillet Ændringsforslag, nemlig med Hensyn til Høfdeanlægene ved Thyborøn, da skal jeg blot sige, at jeg kan jo ikke bestride Rigtigheden af de Udtalelser, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (P. Madsen) i Gaar fremdrog, og som jeg har brugt tidligere i denne Sal, han har ganske sikkert refereret korrekt. Men ældre Medlemmer, som have siddet her i en Del Aar, ville maaske erindre, at saa ofte, som jeg har haft Lejlighed til at udtale mig om dette Høfdespørgsmaal — og det har ikke været saa ganske sjældent i de forløbne Aar — har jeg altid sagt, at jeg beklagede, at man i sin Tid var kommen ind paa denne Foranstaltning, at det havde sikkert været langt klogere at lade Naturen skøtte sig selv. Men *da* man er kommen ind derpaa, og *da* man har ofret en Del Millioner derpaa, maa man nu tage sit Standpunkt — det har jeg sagt allerede for over 10 Aar siden —: enten erkende og erklære, at det Forsøg, man har gjort, er en uheldig Foranstaltning, er forkastelig, og derfor holde op, betragte det som et mislykket Forsøg, eller, hvis man ikke har moralsk Mod til at gøre dette, maa man snarest mulig gøre Skridtet fuldt ud og fuldføre den Plan, som i sin Tid er lagt, da det er den eneste Mulighed for, at man med nogenlunde overkommelige Bekostninger kan vedligeholde det, der er gjort. Det har altid været mit Standpunkt, og det er det fremdeles. Jeg kan derfor ikke være enig med de ærede Medlemmer, som have stillet Forslag om at stryge Bevillingen til Høfdebygningen, fordi det jo netop er Afslutningen, netop er det sidste Led i Rækken, det er netop det, hvorved den hele fuldstændige Plan vil være gennemført. Naar det er gjort, saa er der intet mere tilbage, saa er det gennemført, som man i sin Tid tænkte sig at ville have gennemført, og saa er der for Fremtiden kun Spørgsmaalet om Vedligeholdelse. Nu har jeg ikke mere det tilstrækkelige Mod til at bryde af, paa det Tidspunkt, vi nu staa, da der er brugt en 7—8 eller 8—9 Millioner, vilde det efter min Mening være ret mærkeligt, ja, jeg kan endogsaa sige ret utænkeligt, om man nu vilde sige: ja, nu er alligevel Tidspunktet passende

til at abandonnere det hele. Jeg er af den Formening, at man bør gøre Skridtet fuldt ud, gøre Planen færdig, bevilge det Beløb, der er begæret af Ministeren, og saa er man færdig med Anlægget. Jeg ved jo nok, at det har været drøftet, og at der fremdeles er Stemning blandt en Del af Limfjordsbefolkningen for en Lukning ved Oddesund, og derved en Muliggørelse for, at Kanalen ogsaa kunde lukke sig. Javel, den Eventualitet kunde meget vel og burde vistnok have været taget op til Overvejelse, da man begyndte at bygge Høfderne. Men som Forholdene nu have udviklet sig, den stadig voksende Besejling af Kanalen og navnlig, hvad der for mig egentlig er Hovedsagen i dette Spørgsmaal, dette, at man allerede har anskaffet Redningsdamperen „Vestkysten“ og med god Føje tænker paa at anmode Regeringen om at anskaffe en ny Redningsdamper, bevirker, at derom kan der nu ikke være Tale. Til denne eller disse Dampere gives der nemlig intet andet Tilflugtssted, ingen anden Station paa hele Jyllands Kyst end netop Thyborøn Kanal. Derfor kan man efter min Mening ikke gøre det uden en vældig Revolte, som vilde gøre hele Fiskerbefolkningen aldeles ulykkelig. Man maatte saa tage Redningsdamperen fra dem i Stedet for at give dem den til, som de ønske, det vilde være aldeles uundgaeligt, hvis man bestræbte sig for, og hvis det virkelig lykkedes at faa Thyborøn Kanal til at lukke sig, saa at den ikke mere kan besejles, saa er der ingen Station for Redningsdamperen, den kan ikke benyttes. Det kan ikke nytte at henvise til Esbjerg, thi medens den blev hentet fra Esbjerg til de Pladser, hvor den skal gøre Gavn, saa var for længe siden Katastrofen indtruffen og Fiskerne druknede. Jeg mener derfor absolut, at man, som Sagen nu ligger for, maa fortsætte med Høfdebygningen og opretholde Kanalen, indtil man maaske en Gang med Tiden kommer derhen, at man faar en Fiskerihavn paa en eller anden Del af Jyllands Vestkyst, og saaledes, at man dertil kan henvise Redningsdamperen at have Station. Indtil da maa Thyborønkanalen opretholdes.

Jeg skal saa til Slutning blot nævne et Par Ord om det, der *ikke* staaer paa Forslaget. De Herrer ville jo nemlig have set, at Udvalget har ment at burde sige lidt om, hvad der nærmest kunde være Tale om i Fremtiden, og da har man været enig om at nævne Hirtshals, en Fiskerihavn inden for Thyborønkanalen, en Forbedring af Forholdene ved Ringkøbing